

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem ve věci

žalobce: **L. H. Ch.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlím Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**,
sídlím Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2020, č. j. KRPU-23952-27/ČJ-2020-040022-SV-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 2. 2. 2020, č. j. KRPU-23952-27/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, kterým byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na devadesát dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 1. 2. 2020 v 15:00 hodin.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila to, zda na žalobce nemělo být aplikováno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“). Žalobce konstatoval, že žalovanou informoval o tom, že měl být v minulosti žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu, které fakticky neopustil s výjimkou dvou krátkodobých cest do České republiky. Žalovaná měla podle žalobce s ohledem na jeho tvrzení zvážit, zda vůbec připadá v úvahu zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebo zajištění za účelem předání do Německa podle § 129 odst. 1 téhož zákona. Zdůraznil, že pokud existuje indicie o tom, že u něj nebude možné uvažovat o realizaci zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze tolerovat, že se žalovaná těmito otázkám alespoň základně nevěnuje. S odkazem na čl. 24 odst. 4 nařízení Dublin III žalobce doplnil, že žalovaná by mohla uvažovat o vyhoštění žalobce jen v případě, že by jeho žádost o mezinárodní ochranu v Německu byla zamítnuta, což bylo třeba zjistit např. dotazem u příslušného německého orgánu. Žalobce dále obsáhle citoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2017, č. j. 4 A 73/2017-45, podle kterého zastavení řízení o mezinárodní ochraně nemůže umožňovat výkon správního vyhoštění, byla-li jediným důvodem zastavení řízení příslušnost jiného členského státu podle nařízení Dublin III, přičemž chybné zajištění za účelem správního vyhoštění nelze zhojit konstatováním o možnosti zajištění za účelem předání. V žalobcově případě sice nebylo zcela zřejmé, zda se jedná o žadatele o mezinárodní ochranu v Německu, nicméně žalované byly známy informace, že žalobce v Německu dlouho žil jako žadatel o mezinárodní ochranu a Německo prakticky neopustil. Tvrzení žalované, že žalobce lustrovala v systému EURODAC, podle něj nemohlo dostatečně rozptýlit pochyby, které v jeho případě musely vyvstat, a to i s přihlédnutím k tomu, že žádost o mezinárodní ochranu podal již v roce 2010 v dětském věku. Žalobce uzavřel, že žalovaná se otázce aplikovatelnosti institutu zajištění za účelem správního vyhoštění osoby s „azylovou minulostí“ v jiném členském státě věnovala zcela nedostatečně, a napadené rozhodnutí proto nemůže obstát.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření připomněla, že žalobce do České republiky předala německá policie na základě readmisní dohody poté, co jej lustrací v evidenci ztotožnila a zjistila, že měl v minulosti v Německu povolen pobyt do 24. 7. 2014, který již byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ukončen. Podle žalované samotné předání podle readmisní dohody jednoznačně vyloučilo možnost postupu podle nařízení Dublin III. Dodala, že po dosažení zletilosti se žalobce v Německu nelegálně ukrýval, aniž by žádal o jiné pobytové oprávnění. Žalobce tedy podle žalované vědomě a dlouhodobě nerespektoval povinnost opustit Německo. Žalovaná měla za to, že žalobce zmíněný pobyt do 24. 7. 2014 označil za udělený azyl, o který měl žádat ve věku čtrnácti let. Vysvětlila, že všichni žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří dovršili čtrnáct let věku, jsou daktyloskopováni a jejich otisky jsou uchovány v databázi EURODAC, lustrace žalobcových otisků v této databázi však byla negativní. Žalovaná zdůraznila, že samotné žalobcovo tvrzení, že v minulosti požádal v Německu o azyl, nezakládá povinnost postupovat podle nařízení Dublin III, když takový postup byl předchozím řízením prokazatelně vyloučen. Žalovaná uzavřela, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a náležitě odůvodněno, a navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Podle pracovního překladu k nabídce předání cizince ze dne 1. 2. 2020 a souvisejících dokumentů v německém jazyce byl žalobce dne 31. 1. 2020 kolem 22:20 hodin spolu s dalšími cizinci kontrolován v autobusu Flixbus na odpočívadle Am Heidenholz u dálnice A 17 po překročení státní hranice z České republiky do Německa. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá žádný doklad totožnosti, ve svém mobilu ukázal jízdenku vystavenou na jméno J. S., ve které žalobce figuroval jako spolucestující pod jménem V. H. L. Německá policie v cizineckém systému zjistila, že žalobce do Německa přicestoval dne 30. 11. 2010 (*v českém překladu je chybně uvedeno neexistující datum 31. 11. 2010, pozn. soudu*) a až do 24. 7. 2014 byl držitelem Duldung, poté se odstěhoval neznámo kam a od té doby se v schengenském prostoru zdržuje nelegálně za použití kopie dokladu totožnosti a povolení k pobytu jiné osoby (kopie těchto dokladů jsou součástí správního spisu). Žalobce odmítl vypovídat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Jak vyplynulo z úředního záznamu ze dne 1. 2. 2020, žalobce byl téhož dne v 15:00 hodin na bývalém hraničním přechodu Petrovice převzat Policií České republiky podle readmisní dohody a přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
8. Do úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce dne 1. 2. 2020 uvedl, že z Vietnamu vycestoval ve svých čtrnácti letech, tedy asi před deseti lety, za pomoci převaděče, chtěl v Německu najít svého otce, což se mu nepodařilo. Po příjezdu do Německa požádal žalobce o azyl a začal chodit do školy. Až do svých osmnácti let bydlel v táboře v Berlíně, poté dostal příkaz opustit území Německa, což však neučinil, zdržoval se v Německu u svých známých. Absolvoval dvě cesty do České republiky za svým známým, při třetí cestě byl zadržen policií. Žalobce uvedl, že z Vietnamu cestoval s cestovním pasem, do Německa však přijel již bez něj, pobýval tam jako žadatel o azyl od 31. 11. 2010 (*správně od 30. 11. 2010, pozn. soudu*) do 24. 7. 2014, pak dostal výjezdní příkaz a měl vycestovat. K dotazu, zda v Evropské unii žádal o azyl, žalobce uvedl, že tak učinil v Německu, ale azyl už mu skončil. V České republice žalobce nemá žádný majetek, příbuzné ani blízké, ani společenské či kulturní vazby. V návratu do Vietnamu žalobci podle jeho vyjádření nic nebrání, nic mu tam nehrozí, ale už tam nikoho nemá. Doplnil, že vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života.
9. Dne 2. 2. 2020 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců. Tentýž den byl s žalobcem sepsán protokol o výslechu, při němž žalobce zopakoval údaje sdělené při podání vysvětlení.
10. Žalovaná si opatřila zprávu o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu ze dne 31. 5. 2019 a následně vydala žalobou napadené rozhodnutí o zajištění žalobce, které nabylo právní moci dne 22. 2. 2020.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem vymezených podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda byla žalovaná oprávněna jej zajistit za účelem správního vyhoštění, ačkoli byl v minulosti žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu, čímž se žalovaná podle žalobce dostatečně nezabývala. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
13. Námitce, že se žalovaná dostatečně nevěnovala otázce žalobcovy azylové minulosti, soud nepřisvědčil. Podle názoru soudu totiž žalovaná neměla povinnost se těmito otázkami zabývat, neboť v průběhu správního řízení nezjistila žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by se na žalobce mohlo vztahovat nařízení Dublin III. Soud především připomíná, že žalovaná řádně provedla lustraci v databázi EURODAC, v níž nebyly nalezeny otisky prstů, které by se shodovaly se žalobcovými otisky. To znamená, že žalobce nebyl v této databázi veden jako osoba, která v minulosti požádala o mezinárodní ochranu v některém z členských států Evropské unie. Soud dále nepřehlédl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ačkoli žalobce hovořil o tom, že v Německu pobýval jako žadatel o azyl od 30. 11. 2010 do 24. 7. 2014, podle údajů z německé evidence, kterou prověřila německá policie před předáním žalobce žalované, byl žalobce v uvedeném období držitelem pobytového oprávnění za účelem strpění (Duldung), nikoli poživatelé mezinárodní ochrany či žadatelem o tuto ochranu. Tomu odpovídá i postup německé policie, která žalobce podle readmisní dohody předala žalované, což by pochopitelně neučinila, pokud by žalobce byl v Německu v postavení žadatele o mezinárodní ochranu.

14. Soud má za to, že se žalobce nesprávně považoval za žadatele o mezinárodní ochranu v Německu, ačkoli mu oprávnění k pobytu v dané zemi vyplývalo z jiného právního titulu. Ostatně již samotná skutečnost, že žalobce připustil, že jeho postavení žadatele o mezinárodní ochranu skončilo v den jeho osmnáctých narozenin, potvrzuje, že nemohlo jít o institut mezinárodní ochrany, která není nijak závislá na věku žadatele. Soud tedy opakuje, že žalobce do doby své zletilosti pobýval v Německu na základě pobytového oprávnění za účelem strpění (Duldung), nikoli jako žadatel o azyl či mezinárodní ochranu. Soud proto přisvědčil žalované, že v průběhu správního řízení bylo nepochybně vyvráceno, že by žalobce mohl být žadatelem o mezinárodní ochranu a že by se na něj mohlo vztahovat nařízení Dublin III. Žalované proto nevznikla povinnost se k těmto otázkám jakkoli podrobněji vyjadřovat.
15. Žalobcem uvedený odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2017, č. j. 4 A 73/2017-45, dostupný na www.nssoud.cz, vyhodnotil zdejší soud jako irelevantní, neboť v projednávané věci byla skutková situace značně odlišná. Žalobce totiž nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu a ani nic nenasvědčovalo tomu, že by jím mohl být, neboť jeho otisky neprocházely databází EURODAC, v Německu pobýval na základě jiného právního titulu, než je žádost o azyl či mezinárodní ochranu, a sama německá policie žalobce podle readmisní dohody předala žalované, což by v případě žadatele o mezinárodní ochranu nemohla učinit. Žalované proto nevyvstala povinnost hodnotit, zda nejsou dány důvody pro zajištění za účelem předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a při splnění všech zákonných podmínek (což žalobce nerozporoval) byla plně oprávněna žalobce zajistit za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 téhož zákona.
16. K žalobcovu tvrzení, že žádost o mezinárodní ochranu podal již v dětském věku, a proto lustrace v databázi EURODAC nemohla dostatečně rozptýlit pochybnosti týkající se jeho „azylové minulosti“, soud poznamenává, že sám žalobce již ve správním řízení uvedl, že do Německa přicestoval ve čtrnácti letech a tehdy také údajně požádal o mezinárodní ochranu. Jak vysvětlila žalovaná ve vyjádření k žalobě, žadatelům o mezinárodní ochranu starším čtrnácti let se odebírají otisky prstů a vkládají se do databáze EURODAC. Do této kategorie žalobce nepochybně patřil, tudíž by mu v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu v Německu musely být odebrány otisky prstů a musel by být následně zařazen do předmětné databáze, ve které by jej mohly německé i české orgány lustrací vyhledat. Nic takového se však nestalo a – jak soud již uvedl výše – žalobce pouze zaměňuje pobyt na základě domnělé žádosti o azyl či mezinárodní ochranu se skutečným právním titulem svého pobytu, tj. strpěním nezletilé osoby na území (Duldung).
17. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v žalovaná postupovala správně, pokud nezkoumala případné užití § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a možnost aplikace nařízení Dublin III na žalobce, neboť pro takový postup neexistoval žádný důvod. Soud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
19. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2020, č. j. 41 A 4/2020-20, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. března 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)